

השבי"ץ פועל בשיגור גולגולת פולקס באינטרנט, ומופיע באגר ישיבה קריה משלה והפייסבוק. מאזנים אפקר...

שבת"ץ

לומדים תורה ובכר

שבת בצהריים
וישב | 348
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לל... עמונה/ חיים ברנסון

אין מילים.
בעצם יש. לא מסודרות, יורות לכל מיני כיוונים, רצות, חוטפות, נגררות, מרימות, נושאות תגים לשמיים, מעופפות... נכתבות. בשורה ישרה, אחת אחרי השניה, מנסות להביע את הים הרותח בלב, דרך זרובית אחת דקה.
ללא הצלחה.

ה' היושב במרומים, אתה יודע מה טוב ולמה מגיע לכאן מה שמגיע. תן לנו בבקשה את הכח לעשות את רצונך כרצונך, עד הסוף. שיתקדש שמך בעולם. אני בטוח שייצא מזה טוב, בבקשה שרק הוא יצא, כמה שאפשר במסגרת המציאות. ומחוצה לה.
*נכתב לפני שנחתם ההסכם.

והפ השיגור? www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש: אתם נמצאים בפעולה משעממת. אתם לא רוצים לצאת, אבל מצד שני שום דבר לא נכנס לראש... על האדמה יש רק חצץ לשחק בו. משעמם!

אז מה עושים? מהלכות מוקצה - א: חכמים אסרו בשבת לטלטל דברים מסויימים כדי לשמור את צביון השבת כיום מנוחה. יש לנו 5 סוגי מוקצה:

כלי שמלאכתו לאיסור: כלי שמשתמשים בו לדבר שאסור בשבת. לדוגמא: עט פיילוט.

מוקצה מחמת חסרון כוונה: דבר יקר שמקפידים שלא להשתמש בו לדברים אחרים מחשש שיתקלקל, או דבר המיועד למכירה. לדוגמא: מחשב נייד.

מוקצה מחמת גופו: דבר שאינו כלי ולא אוכל, ולא ייחדו אותו לפני שבת כדי להשתמש בו לצורך מסוים. לדוגמא: אבני חצץ.

מוקצה מחמת איסור: דבר שהיה אסור בטלטול בכניסת שבת. לדוגמא: נר שדלק בכניסת שבת (ושאסור היה להזיז אותו, כי זה היה מגדיל או מקטין קצת יותר את האש).

מוקצה מחמת מצווה: דבר שייחדו אותו לצורך מצווה. לדוגמא: קישוטים של הסוכה שנפלו.

לשמור ולעשות

חיוננו של שבי"ץ

עד הסוף

ככה, והם נאלצים לתצור באמצע כדי לא לתפס אחורה... אבל אני חייב להפליג לאטאלוס.
גך כדי ריבה הגלגנה אי אלו מחשבה שאווי אפספם אג האטאלוס וכך אאלו אכסור אהגולדאג אפואג בף תד פסוף. אבל ראגי שפמחשבה פזו לא מאפטרג אי ארוף כמה שאני יכול, והחאטי בהחאטה של רגל שלא משנה מה יהיה, אני לא חוזר אהגולדאג שמגי לט.
הלגתי ארציף, מביט אפ הוא תדיין בהתנה. הוא היה שם. חיכה רק אי. רצגי אפמגי אג דאג היציאה ארציף. פנהל בא אסלור אג פדאג. הפלטי מבי אראל אג יש מקומות פנויים באטאלוס.
בקדמג האטאלוס תמדה קבוצת נגורג מאוד לא צנוגולג כנדאג נגמרו פמושבים. אפ אפלה, אצטרך אפואג איגן. "אגה חלופה?" פנהל שלא אאגי ממרום מושבו. הגלטרגי ארלגל, "נו, אני צריך אנסוף. פסכאגי חל פשלון. תצמגי ארלגל חיינים, ונאפטי או תם פיד לאלם.
ברלגל שפאטאלוס לט אג הנתנה, צצג אפ המחשבה שיאם כבר אני פה, אווי אכסור אהגולדאג אולו אפישאר בף תד פסוף... אבל פיגה אי החאטה.
נשארגי במרכביג פיגי בהגולדאג תד פסוף... לביט שלום, שמריפו.

פסוף, תד שפהגולדאג פהחיוה.
לם במפך פהגולדאג הוא פלחיו חיונים מפה לטם, אבל מגישו ביקשגי ממנו שייגן אי אשמוח מה שפרכנים אמרים. אף פלם לא פיגי בהגולדאג. לו פיגה חוויג. אגה יושב ושמוח, ודיבר אחר דיבור אגה מואר מחדל. תד אור חלד אור, אגה מרגיש שבאך תכשו לשים אורבו חל חלדאג פי, אקבל פחאטג אובאג, ואלכג איגן תד פסוף. אגה נמצא באיזו אטמוספרה אחרת אכמה זמן.
אבל כז דבר פסוף נגמרו. מגישו פיגי צריך אלכג כדי ארפספיק אג האטאלוס חזור. ברוך פי שבנייני האומה צמאדים אנתנה פמרכביג. ראגי בשלון כמה זמן תד נגשאר אי, וחסשבגי כמה זמן אצטרך כדי ארוף אג כל פדך ארלגולג אטאלוס אפני שלאג ייצא.
כשכבר פיגי באיחור, יצאגי אדך. אני חייב להליג. האטאלוס פבא פיגה תד שלטה, ואיג אליג אישיבה מאוד מאוד מאחר. רצגי בוי אצבור חמה אני לא חלשה כוטרק, חלפגי חל פני חיינים, פספטי אג פמזור פירוק, יגכגי חלברי אורח וקוויגי שלא יצברו אאגי בכניסה אמרכביג גקולגי פקבאפ.
רצגי במדרגלג פנולג, פאמאג שפוי אי נקיפוג מצפון חל מה שחושבים אנשים לא דגיגם כשבחור כמנוי חל מואם

ייט כסוף. אני לא ממש חסיד, אבל חשבגי לשה יוסף חלדאג פי שלי. נסלגי אבנייני האומה. היה פשוט יפה אראל כמה אנשים באים אכינוסם שלפניין שלא זה חלדאג פי, פמון פמון אנשים, וזה מה שפביא אאגם מכל הארץ חליר פקדל - פרכון ארליר אג פקדל שבגכא, אובאג אג פשלהבה ארפסוף תד מלש מן האור.
כשהגישיבנו בכסאג, אפני שפהגולדאג פהחיוה, פבחור שישל אידי - ברסאבר תם כיפם תם פונפון אציגי חלדאג חל פכדדים, פהחיו אדבר איגי. קצג שלא חל, ופרכה דיבר חל חנוכה, חל פחשמונאים שלכא תד פסוף תם פי, ויצאו אמחומה. לם פאדאמיר פכקן היה מוכן אלכג תד פסוף, אפואסר ומוג חל קידול פלם. ופי פציו אאג אפביא דרכו אור חלדאג חלואם.
אור שמוסוף והוורך. יפני חמש חלטה שנה, אפ פיז אומרים שיפיה בבנייני האומה כזה יריד חקן וכמאג כזו של אנשים שיבואו, לא היו מאמינים, הוא אמר אי פבטחון כזה של מישלו שפיה פה אפני חמש חלטה שנה (הוא היה צריך ממני לפי מה שפיה נדאג).
"באמא פלא", פסכמגי איג, וניסיגי אפמח אג פספר פחדל שקניגי בידי. הוא לא נגן אי, והמליך אדבר תד

32 אור קובץ

קורא קבוע ל סולת לבנון

לא מוכר את עצמו

ניסיתם פעם להביט אל פיתוי היצר מבעד למשקפת של יוסיף יש לכם הזדמנות...

בפרשה אשת פוטיפר ממררת ליוסף את החיים. בכל יום, על בסיס קבוע, הוא היה צריך לעמוד מול פיתוייה ולסרב. וזה מה שהוא עשה. למרות שהיתה אשת השר.

יום אחד היא תופסת את בגדו ודורשת שיוותר לה, והוא מוותר על הבגד כדי לא לוותר על עצמו. אחר כך היא מעלילה עליו והוא מושלך לבית הכלא. עד כאן לפי התורה שבכתב.

התאומה שבעל פה מלמדת אותנו שהעסק היה קשה פי כמה: בבוקר היא לבשה בשבילו בגד, ובערב היא החליפה לבגד אחר. תמיד ניסתה מכיוון אחר. אבל הוא התכוון למעלה.

ואשת השר איימה במאסר, בכפיפת קומה, בעיוור העיניים; היא נתנה אלף ככרי כסף ואפילו שמה שפוד ברזל מתחת לצוואר. ואפילו לבית הסוהר היא הגיעה כדי לנסות לפתות.

ויוסף עומד בנסיון וזוכה לתואר "צדיק". דרך בית הסוהר הוא גם מגיע למשרת משנה למלך וזוכה להציל חיים בשנות הרעב, ובהפוך על הפוך מדהים, על ידי שמירתו על עצמו הוא ניצל ממאסר, מכיפוף קומה ומעיוור עיניים... ונסביר.

יוסף נכנס למאסר הגוף, אבל נפשו נשארה בת חורין מאין כמותה. לא רק מכיוון שהוא לא נכנע ללחצים מבחוץ, אלא גם - ובעיקר - כי הוא נעמד איתן גם מול אלה שמבפנים.

הדחף הפנימי לראות דברים שלא מתאימים לא מגיע מהמקום האמיתי שלנו. הוא ארס הנחש שחלחל בתוכנו וקורא מבפנים תוך כדי הזדהות כ"אני" שלנו. קשה לנו לעמוד מול הרצון שמדבר לנו מבפנים, ובעצם אנו עומדים כך בפני סכנת שעבוד.

"שעבוד" - למרות שנראה לנו שאנחנו עושים מה שאנחנו רוצים. הוכחה? כשהאדם מחליט שהוא כבר לא רוצה לראות את מה שהתחשק לו, הוא מצליח בקלות... אז הוא באמת עשה את זה מרצון, או מכפיה אנטי-עצמית יצרית?

וחוץ מהחירות, גם קומתו של יוסף נותרה זקופה. הוא לא כבהמה העומדת עם פניה כלפי הארץ, שחיה רק במישור חיה הגשמיים, אלא הוא ניצב כלפי מעלה, פונה לשמיים. יש בו נשמה. עמידתו מציבה את צדו הגשמי התחתון בבסיס, אך מעל - את הצד האלוקי העליון, שמנהיג בצורה הנאותה.

וגם העיניים ניצלו. מסינוור מעורר. הראיה שלו לא ראתה דברים מושכים כלפי מטה ולא נפגמה. היא נשארה במחוזות הטובים ולא הכניסה לתוכו דברים לא רצויים להסתובב.

יוסף הגביל את החשק היצרי שלו, שמר אותו לאשתו כשתבוא, ובמקום לזוהמה, התקשר חזק לה. וזכה לקבל ממנו ישירות את מה שהיצר ניסה למכור לו עם דמי תיווך. הוא "פספס" את החטא, וקיבל את עצמו.

לפני שנולדת, לקחו את הנשמה שלך וספרו לה על העולם: יש מקום שה' ברא, שיש בו הרבה מאוד דברים - חלק מהדברים טובים, וחלק, צריכים לתקן ולשפר. אמרו לה, שהיא קיבלה תפקיד מיוחד, חלק משלה בתיקון העולמי הזה. בשביל זה היא צריכה לעזוב את החממה האלוקית, ולהתחיל לצמוח פה על ידי שתזרע אור בעולם.

איך שאתה מצייר את זה, זה נשמע לי הפוך מהתיאור הרגיל, שהנשמה כל הזמן רוצה לחזור לעולם הנשמות, ולא טוב לה פה.

לא פשוט לה פה, והיא כל הזמן שואפת להידיבק בה, אבל מה שהיא יכולה לעשות פה בשעה אחת של מעשים טובים, היא לעולם לא תצליח לעשות בעולם ההוא. קרבת אלוקים שנובעת מבחירה הופשית לעשות את רצון ה' - זו פריבילגיה ייחודית לעולם הזה.

היעוד של הנשמה הוא להיטיב - את הצד הנמוך יותר של האדם, ואת העולם בכלל. אם הנשמה היתה נשארת למעלה ולא מגיעה לפה ועובדת פה (או שהיא היתה מגיעה אבל לא עובדת), איזו תחושת החמצה היתה לה! היא פספסה את ייעודה!

באמת יש לי ימים שעוברים לי בלי שאני עושה משהו משמעותי, ואני חש פספוס והחמצה. ריק כזה.

נכון... רק שבזמן של ההתפתות להתבטל ולא לעשות, אנחנו לא זוכרים את זה.

אבל למה סיפרתי לך את זה? אה, כי גם בתפילה זה קיים. בחלקי התפילה השונים עלינו עד למעלה, עד לקודש הקדשים בתפילת לחש, אבל התפילה לא מסתיימת שם. זו לא חכמה לתפס לפיסגה ולהישאר שם. החכמה זה שאחרי שמגיעים לפיסגה, להביא אותה איתך לגובה פני הקרקע. אחרי שיא המפגש בתפילת לחש, הגיע הזמן לחזור לעולם הזה - יש לנו עולם שמחכה שנפעל בו ונתקן אותו.

לכן, אחרי תפילת לחש יש את "אשרי-למנצח-ובא לציון", "שיר של יום", "פיטום הקטורת" ו"עלינו" - מהמקום העליון אליו נכנסנו, אנחנו פונים לחלקים הנמוכים יותר של המציאות ובוזה אחר זה מקשרים גם אותם לאותו מקום עליון, עד שבסוף התפילה כל חלקי העולם מקושרים למקורם, וזה המצב השלם. במצב הזה, גם השפע מגיע אליהם. הם לא מנותקים מה', נפרדים. הם חוליות שונות באותה שרשרת של אינסוף הטוב האלוקי.

שעת סיפור

פעם נשא ר' שלמה קרליבך הרצאה בפני חברי מועדון היהלומנים של מנהטן. באמצע הדברים התפרץ אדם אחד והקשה בעיונות: "אנחנו אוהבים את השירים שלך, וגם הסיפורים החסידיים שלך נחמדים, אבל דבר אחד בד מפרע לנו - למה אתה מתעסק כל כך הרבה עם מסכנים ומשוועים?" ר' שלמה ליטף את זקנו בהרהור וענה: "אני בטוח שכל מי שיושב כאן הוא מהמומחים הגדולים בעולם התכשיטנות. אני צודק?". הקהל מיהר להנהן בהסכמה. "אז תגידו לי, האם פעם נפל לידכם יהלום ששווה מיליון דולר וזרקתם אותו בטעות לאשפה?". אולם שלם פרץ בצחוק: "יהלום של מיליון דולר לזבל? היינו מבינים מה יש לנו ביד". ר' שלמה שתק מעט ואז אמר בשקט: "אתם יודעים, חברים מתוקים, אגלה לכם סוד - גם אני מומחה ליהלומים. אני הולך ברחובות העולם מדי יום, וכל מה שאני רואה זה את היהלומים היקרים ביותר בעולם מהלכים סביבי. כמה מהם צריך אולי להוציא מן הבוץ, לנקות קצת, ללטש. אבל תאמינו לי חברים, אחרי שעושים את זה הם כל כך מאירים..."

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לגאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים
עמ' 61

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיטור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmaroo@gmail.com
www.shabat.022.co.il

מי שלא יודע שה' יצר את הטבע,
לא יודע שאפשר להתגבר על הטבע
(ע"פ הרב גד ונקרט שליט"א).

מוצאי שב"צ

